

SABADELLENC

Tramuntant

Anna Crusafont

*Hemos conocido vicisitudes de doble filo
aguas donde bañarse era imposible
tiempos de amor con un fondo blanco
y una ternura por mirarlo todo
que nos daba respuestas equivocadas
por eso me dirijo a ti. La mujer
que hoy piensa y siente a la vez
parece perturbada por la situación
y resbala entre recuerdos donde el amor
era la invención sublime de ser dos.*

**Variaciones. (Cuantas llaves)
Concha García.**

Il·lustració: Montse Senserrich

Tramuntant les àrides estepes dels meus insomnis, amb un cansament antic, m'obro pas enmig l'espessa tela d'aranya que cobreix el desori dels pensaments a mig fer, a les golfes malendreçades d'aquell jo, que es casa meva, buscant, avara, l'adreça rutilant d'una resposta vermella com la meva ànsia.

Passant la mà per l'opacitat imposada dels vells miralls, hi descobreixo, deslluïda, la plana enyorada perdent-se sota els cims de les inveterades neus, i, com una imatge sobreposada al bell mig d'aquell llenç, jo, asseguda en una butaca única, contemplant com la pantalla dels roquers em retornava un fotograma immòbil: la meva ànima primera.

Qui pogués atrapar aquella il·lusió de còrpora, sense l'aürt del desencís...

Tornar i trobar, blanca, la meva juvenesa, prímula tot just esclatada...

Allà, a la plana, corrent darrera les flors de les meves il·lusions sense malmetre, anant a encalçar el grial transparent, per abocar-hi massa vida sobra, aigua desbocada, per on es buidava la placenta dels meus rancors no nats, hi vaig perdre la meva alegria incauta.

Tan de bo que el glaç de molts hiverns, la hagués guardat, inalterada!

Quan la vaig perdre?

Per què la vaig perdre?

Preguntes com torna-veus, que sempre revenen buides.

Qui sap si un dia, potser el darrer de la llarga caminada, amb uns ulls massa vells i unes mans massa barroeres, em trabaré en aquella planba, sense saber com...

Ho hauré endevinat, per una olor coneguda... per una esgarrifança?

Presca d'una follia sobtada, esgarraparé el glaç dia darrera dia, nit darrera nit, fins que les mans em sagnin, fins que perdin els seus fills, un per un, i el seu crit de dolor estripi l'aire?

Em trobaré allà, altra volta, després de reptar per l'aspror dels camins, sota l'aigua i el vent de mils tempestes, reals i de quimera, tustant l'esquena del temps per provar de distreure'l, per esgarrapar l'engruna d'uns instants que ja no m'eren destinats?

Posaré l'orella damunt l'herba freda del camí i esperaré la Resposta, encara que el dia es barregi amb la nit i la nit perdi tots els estels, de tan vella?

Després de moltes neus i molts dols i molts crits i tot just uns instants abans que els pensaments i els desitjos formin un mateix escleroma, jo sé que allà, a la prada verda, puntejada d'edelweis, que la meua memòria ha guardat intacta, haig de retrobar-me, amb la nena que vaig ser, i, plegades, tancarem l'anella del cicle.